

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Liborem Valentou
sídlem Pražákova 1024/66a, 639 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec

za účasti: X, narozený X
bytem X
adresa pro doručování X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2025, č. j. OSH 131/2025

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 5. 2025, č. j. OSH 131/2025, se zrušuje ve výroku I. a rozhodnutí Obecního úřadu Luka ze dne 20. 1. 2025, č. j. OULU-143/2024, se zrušuje ve výroku II. a v tomto rozsahu se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný změnil ve výroku II. rozhodnutí Obecního úřadu Luka (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 20. 1. 2025, č. j. OULU-143/2024, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že odvolání žalobce zamítl.
2. Rozhodnutím silničního správního úřadu bylo výrokem I. rozhodnuto, že *„Na pozemku p.č. XA v k.ú. a obci X se nenachází místní komunikace.“*, a ve výroku II. bylo stanoveno, že *„Odstranění pevné překážky na místní komunikaci dle ust. § 142 správního řádu, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, se nenařizuje.“* Žalovaný změnil výrok II. citovaného rozhodnutí tak, že výrokem I. vyslovil, že *„Odstranění pevné překážky definované podle ustanovení § 29 odst. 3 a umístěné na pozemcích v k.ú. a obci X, s blíže specifikovaným umístěním v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, se nenařizuje.“*
3. Žádostí ze dne 20. 12. 2023 se žalobce domáhal „vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci veřejné cesty“, a to místní komunikace, která se nachází na pozemku p. č. XA, zapsaném v katastru nemovitostí na LV č. X, v k. ú. X, který je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (pana X). Dále žádal o odstranění pevné překážky – brány z pozemků p. č. 1XA a XB. V žádosti mimo jiné uvedl, že pozemek p. č. XA byl původně součástí pozemku p. č. XB, který je, a i v minulosti byl místní komunikací. Domníval se proto, že pozemek p. č. XA je stále místní komunikací, neboť nebylo rozhodnuto o jeho vyřazení. Vlastníci pozemku st. p. č. X (který v současnosti vlastní žalobce) tento pozemek využívali k přístupu do zadní části nemovitosti a do svých slují. Oddělením pozemku p. č. XA tak bylo žalobci zabráněno v přístupu k nemovitostem.
4. Žádost byla postoupena silničnímu správnímu úřadu dne 9. 8. 2024. Dne 30. 10. 2024 bylo konáno ústní jednání na místě hranice pozemků p. č. XA a XB. K protokolu o tomto jednání byla přiložena fotodokumentace z místa a do spisu zařazeny listiny, které předložil žalobce.
5. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí silniční správní úřad uvedl, že dle staré právní úpravy se místní komunikace nezařazovaly mezi místní komunikace rozhodnutím, zatímco nyní účinná právní úprava toto zařazení vyžaduje. Zákon dále předpokládá, že místní komunikace, která tuto funkci plnila k 1. 4. 1997, může být nadále místní komunikací, pokud splňuje povinné znaky takové komunikace. V takovém případě nemusí být znovu zařazena rozhodnutím. Silniční správní úřad dále vyjmenoval zákonné znaky místní komunikace a uvedl, že v případě daného pozemku byl splněn pouze znak spočívající v umístění na území zastavěném nebo určeném k souvislému zastavění. Zákon o pozemních komunikacích dále vyžaduje, aby místní komunikace byla v majetku obce, nikoli soukromého subjektu. Pokud se v případě daného pozemku jednalo o místní komunikaci, tato jednoznačně zanikla, o čemž svědčí například umístění brány. V případě zániku komunikace rozhodne obec o jejím vyřazení, což v tomto případě nebylo provedeno, a to ze dvou důvodů. Zaprvé nebyl pozemek nikdy zařazen jako místní komunikace a za druhé k 1. 4. 1997 neplnil funkci místní komunikace. Ani na místním šetření nebylo prokázáno, že by daný pozemek sloužil jako místní komunikace. Není a nebyl opatřen tělesem

komunikace (stavbou), aby jej bylo možné považovat za samostatnou věc v majetku jiného subjektu, než je majitel pozemku p. č. XA.

6. V odvolání žalobce namítal, že byl nesprávně poučen o odkladném účinku prvostupňového rozhodnutí. Silniční správní úřad pochybil také tím, že neprovedl jako důkaz geometrický plán, v důsledku čehož nemohlo být zjištěno skutečné umístění pozemku p. č. XA v terénu, a ignoroval žalobcem předložené důkazy. Žalobce upozorňoval na zaměňování pojmu pozemní komunikace za místní komunikaci. Doplnil, že dle staré právní úpravy nebylo definováno, jakým způsobem se určuje kategorie pozemní komunikace. Způsob zařazení může být tedy jakýkoli, který by vedl k jasnému určení a evidenci pozemních komunikací jako místních. Důkazem o existenci místní komunikace má být dokument o existenci veřejných statků ze dne 21. 8. 1980, kde je do evidence zapsán pozemek p. č. XB se statutem místní komunikace. Žalobce dále uváděl, že samotným oddělením pozemku p. č. XA nedošlo ke změně kategorie pozemní komunikace, neboť celý pozemek p. č. XB a dva následně nově vyměřené pozemky p. č. XB a jeho oddělená část p. č. XA byly stále stejným zemským povrchem, se stejným právním statutem kategorie místní komunikace ve vlastnictví Městského národního výboru v Doksech. I v okamžiku přidělení pozemku p. č. XA do osobního užívání ve prospěch pana X bylo v rozhodnutí finančního výboru ze dne 19. 6. 1990 č. j. 1219/90-56/1 deklarováno, že pozemek p. č. XA je přístupovou cestou k nemovitostem. Pozemní komunikace se na tomto pozemku dle historických map nacházela již v roce 1830. Oddělení pozemku p. č. XA tedy nemá na právní status vliv, neboť ten se dědí z původního pozemku. I podle současné právní úpravy je změna kategorie pozemní komunikace možná pouze rozhodnutím, nikoli prostým oddělením pozemku, tento způsob by tak znamenal obcházení zákona. Umístění brány podle žalobce nemůže být důkazem zániku místní komunikace. Výrok I. prvostupňového rozhodnutí žalobce označil za neurčitý a fakticky nevykonatelný, neboť není jasné, zda se na pozemku p. č. XA nenachází těleso pozemní komunikace s kategorií místní komunikace nebo pozemní komunikace s jinou kategorií. Výrok II. pak označil za nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný, neboť svým textem potvrzuje existenci nějaké místní komunikace, ale již není uvedeno, na jakém pozemku.
7. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení. Souhlasil s žalobcem, že byl nesprávně poučen o odkladném účinku prvostupňového rozhodnutí. Odvolání však bylo podáno včas a nedošlo proto ke krácení práv účastníků řízení. Podle žalovaného byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Řízení bylo vedeno ve věci deklarace místní komunikace. Bylo tedy třeba zjistit, zda se na daném pozemku za účinnosti staré právní úpravy nacházela místní komunikace a zda je přítomna i za současné právní úpravy. K zodpovězení této otázky by na základě doložených podkladů bylo provedení geometrického důkazu nadbytečné. Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením, že k prokázání statusu místní komunikace postačí jakýkoliv dokument. Tímto doložením měl být dokument o existenci veřejných statků ze dne 21. 8. 1980, kde je do evidence zapsán pozemek p. č. XB se statutem místní komunikace, který však není rozhodnutím o zařazení pozemní komunikace do kategorie místních komunikací. Prokazuje sice, že tak byla komunikace vnímána, to ale neznamená, že komunikace je místní komunikací i po nabytí účinnosti nové právní úpravy, naopak vzhledem k tomu, že nebyly naplněny faktické podmínky, si tento status nemohla ponechat. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že posuzovaný pozemek p. č. XA vznikl oddělením z pozemku p. č. XB. Hlavní otázkou tedy bylo, zda tento oddělený pozemek po nabytí účinnosti nové právní úpravy splňoval současný požadavek zákona o pozemních komunikacích, který místní komunikace výslovně svěřuje do vlastnictví obce.

Daný pozemek si při prodeji do soukromého vlastnictví nemohl ponechat status místní komunikace, a to i přes doložené listiny. Opačný případ by mohl nastat v situaci, kdy by se na pozemku nacházela stavba místní komunikace, to se však v posuzované věci nestalo. Z předložených fotografií jsou znatelná pouze vozidla vyjetá místa související s přístupem na soukromý dvorek domu č. p. X. Ve vztahu k námitce neprovedení geometrického plánu, který by zjistil přesnou polohu pevné překážky na komunikaci, žalovaný uvedl, že v řízení o odstranění pevné překážky je podstatné nejprve vyřešit, zda se o komunikaci jedná. Za předpokladu, že údajná překážka je osazena mimo komunikaci, nemůže silniční správní úřad nařídít její odstranění. Žalovaný byl přesvědčen, že geometrického zaměření není třeba, když dle současných katastrálních map se brána nachází mimo pozemek p. č. XB. Výrok I. rozhodnutí silničního správního úřadu označil žalovaný za určitý a přezkoumatelný. Výrok II. změnil, neboť souhlasil s žalobcem, že neobsahoval označení pozemku, o kterém bylo rozhodováno. Závěrem žalovaný konstatoval, že žádost byla podána ve věci deklarace místní komunikace a tou se též silniční správní úřad zabýval. Přílohou č. 1 rozhodnutí byla fotografie brány s dřevěnými vraty, pod kterými probíhají vyježděné koleje.

II. Žaloba

8. V žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nové znění výroku II. prvostupňového rozhodnutí je neúplné, když neobsahuje označení právní normy, dle jejíhož „§ 29 odst. 3“ by měla být definována pevná překážka a dále neobsahuje označení konkrétních pozemků, na kterých je umístěna překážka, o jejíž odstranění žalobce usiloval. Výrok si protirečí, když na jednu stranu hovoří o „odstranění pevné překážky definované podle ustanovení § 29 odst. 3)“ a „umístěné na pozemcích v k.ú. a obci X“ a na druhou stranu se odstranění takové pevné překážky nenařizuje, když silniční správní úřad má pouze určit lhůtu pro splnění povinnosti vlastníka.
9. Napadené rozhodnutí dále nepopisuje průběh řízení ve věci před dnem 21. 2. 2025, přestože řízení bylo zahájeno již na základě žádosti žalobce ze dne 20. 12. 2023. Nepodává se z něj ani obsah těchto žádostí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s důkazními návrhy žalobce, přílohami žádostí ze dne 20. 12. 2023. Podle současných katastrálních map se předmětná brána údajně nachází mimo pozemní komunikaci. Svou argumentaci žalovaný neopřel o konkrétní důkazy. Např. pokud konstatoval, že pozemek p. č. XA je od místní komunikace na pozemku p. č. XB zhruba 30 let oddělen zděnou bránou, neuvedl, z jakého důkazu toto vyplývá. Případně zmiňoval „předložený dokument“, aniž by bylo zřejmé, o jaký dokument se jednalo.
10. Podle žalobce žalovaný provedené důkazy nesprávně vyhodnotil, zjistil z nich nesprávný skutkový stav a věc nesprávně právně posoudil. Z žádosti o zápis místních komunikací do evidence nemovitostí ze dne 21. 8. 1980 vyplývá, že nemovitosti v této žádosti uvedené, tedy i pozemek p. č. XB, z něhož vznikl oddělením pozemek p. č. XA, jsou místními komunikacemi. Jako argument o neexistenci místní komunikace používá žalovaný 30 let starou zděnou bránu s dřevěnými veřejemi, která zamezuje přístupu na pozemek p. č. XA, a to přesto, že předmětná brána je černou stavbou. Nemělo by k ní tedy být vůbec přihlíženo.

11. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí není rozhodné pro to, zda je pozemek p. č. XA místní komunikací, že pozemní komunikace na původním pozemku p. č. XB byla označována na předložených listinách jako místní komunikace. Podle přesvědčení žalobce to ale rozhodné je, neboť jiný důkaz neexistuje. Žádost ze dne 21. 8. 1980 sice nebyla rozhodnutím, nicméně je důkazem o existenci místní komunikace na celém původním pozemku p. č. XB. Takovým důkazem je i Dohoda o zřízení práva osobního užívání pozemků ze dne 17. 8. 1990 mezi Městským národním výborem v Doksech a X, v níž je žádost ze dne 21. 8. 1980 výslovně zmíněna.
12. Podle žalovaného se po novele pozemní komunikace, které nebyly ve vlastnictví obce, nemohly stát místními komunikacemi podle nové právní úpravy. Skutečnost, že vlastníkem pozemku p. č. XA již není obec, podle žalobce nevylučuje, aby se na takovém pozemku nacházela místní komunikace, resp. stavba místní komunikace. Navíc místní komunikace na pozemku p. č. XB je stále ve vlastnictví obce a místní komunikace na pozemku p. č. XA na ni plynule navazuje. Jediné, co fakticky brání dalším osobám užívat tuto místní komunikaci pro přístup k jejich nemovitostem, je černá stavba – zděná brána. Ta přitom stojí mimo jiné i na pozemku p. č. XB, který místní komunikací nesporně je. Žalobce dále doplnil, že způsobem využití pozemku p. č. XA je i dle katastru nemovitostí „ostatní komunikace“.
13. Zákon o pozemních komunikacích podle žalobce neobsahuje ustanovení, dle něhož by docházelo k automatické změně částí místních komunikací, které byly ve vlastnictví osob odlišných od obce. Takový pozemek již nemůže být místní komunikací. Dále ovšem zákon definuje postup, jak může být pozemní komunikace vyřazena z místních komunikací, a to je pouze postupem dle § 3 téhož zákona. Předmětný pozemek je tedy stále právně místní komunikací, potažmo pozemní komunikací a veřejnou cestou, neboť nebylo rozhodnuto o jeho vyřazení.
14. V další části žaloby žalobce brojil proti tvrzení žalovaného, že žalovaný nemůže posoudit, zda je zděná brána nepovolenou stavbou. Žalovanému nic nebránilo v tom, aby se v tomto směru dotázal příslušného stavebního úřadu. Navrhoval proto, aby byl učiněn dotaz na příslušný stavební úřad ke zjištění, zda byla či nebyla povolena stavba zděné brány oddělující pozemky p. č. XB a p. č. XA . Je-li zděná brána černou stavbou, na niž nebylo vydáno stavební povolení, jde o pevnou překážku ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Protože stojí na pozemku p. č. XB, o němž je nesporné, že je místní komunikací, nic nebrání jejímu odstranění.
15. Za neudržitelný žalobce označil závěr, že místní komunikace na pozemku p. č. 1070/4 končí před zděnou bránou. Je totiž v rozporu s realitou, neboť místní komunikace plynule pokračuje na pozemek p. č. XA. Zároveň není možno připustit, že pokud někdo svévolně a protiprávně přehradí místní komunikaci černou stavbou, dosáhne bez dalšího toho, že část místní komunikace za černou stavbou přestane být místní komunikací.
16. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že prvoinstančnímu orgánu je situace dobře známa z přechozích veřejných řízení, neuváděl však ze kterých, s tím, že v jsou protokolu z místního šetření doloženy fotografie předmětného dvora za zděnou bránou. I žalovaný tak musel z těchto fotografií zjistit, že za branou pokračuje místní komunikace. Zděná brána stojí, nejméně zčásti na pozemku p. č. XB, který nepochybně místní komunikací je. Silniční správní úřad je tedy kompetentní povolení její stavby řešit. Stáří zděné brány, resp. neužívání pozemku za zděnou bránou nebylo v řízení relevantně prokázáno.

17. Zda obec rozporuje či nerozporuje existenci místní komunikace je podle žalobce pro věc irelevantní. Jediným, kdo neúměrným způsobem zasahuje do vlastnických práv vlastníka nemovitostí, je vlastník pozemku p. č. XA (v současnosti osoba zúčastněná na řízení).
18. Žalobce nesouhlasil s žalovaným, že silniční správní úřad nemůže v tomto řízení posuzovat existenci účelové komunikace. Ve správním řízení není správní orgán, na rozdíl od sporného civilního řízení, striktně vázán návrhem, a proto je oprávněn *ex officio* případně deklarovat i existenci účelové komunikace. Pokud snad již bylo ohledně účelové komunikace rozhodnuto, nemusí jít vzhledem k povaze rozhodnutí a vzhledem k tomu, že žalobce až dodatečně získal některé důkazy, kterými dříve nedisponoval, nutně o překážku věci rozhodnuté.
19. Žalovaný pochybil, ztotožnil-li se závěry správního orgánu I. stupně, neboť se nelze ztotožnit s nepřezkoumatelným a nevykonatelným rozhodnutím. Žalobce následně popsal jednotlivé vady prvostupňového rozhodnutí, mimo jiné absenci čísla jednacího, vadu výroku II., který odkazuje na nedílnou součást rozhodnutí, ale není zřejmé jakou, nebo skutečnost, že se v odůvodnění neuvádí, o co žalobce žádal. Není také zřejmé, z čeho správní orgán I. stupně vyvodil absenci, případně zánik, komunikace na daném pozemku. Správní orgán I. stupně dále v rozporu s realitou konstatoval, že ani místním šetřením nebylo prokázáno užívání pozemku jako místní komunikace, zároveň zcela ignoroval všechny důkazní návrhy žalobce a následně žalobce nesprávně poučil o odkladném účinku rozhodnutí. Dle žalobce se jednalo o nezhoditelné vady. Žalovaný tedy neměl jinou možnost než prvostupňové rozhodnutí zrušit.
20. S ohledem na výše uvedené navrhoval žalobce napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se na pozemku p. č. XA v k. ú. Luka nenachází místní komunikace a zděná brána není pevnou překážkou dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.
22. Ohledně dílčí námitky, která se vztahovala k tvrzení, že situace je prvoinstančnímu orgánu dobře známa z předchozích řízení, žalovaný dodal, že ve věci bylo zprvu vedeno řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace na základě žádosti nynějšího žalobce ze dne 10. 1. 2022. Příslušným úřadem byl Městský úřad Česká Lípa a po vyloučení úředních osob žalovaný věc delegoval na Magistrát města Liberec. Vzhledem k nečinnosti pak věc žalovaný jako nadřízený orgán atrahoval na sebe a dne 5. 10. 2023 vydal meritorní rozhodnutí o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace a o nenařízení odstranění zděné brány č. j. KULK 69348/2023/280.8/Fr a OSH 193/2023.
23. S ohledem na obsah žaloby nepovažoval žalovaný za potřebné se k věci vyjadřovat, neboť by pouze opakoval odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Navrhl proto žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu

a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

25. K projednání žaloby nařídil soud jednání. Při něm žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zdůraznil význam napadených rozhodnutí, neboť jejich důsledkem je omezení žalobce v přístupu k jeho nemovitostem, žalobce tak nemůže vykonávat jejich údržbu a opravy. Kromě provedení dokazování listinami, které předložil ve správním řízení, žalobce navrhoval, aby soud učinil dotaz na příslušný stavební úřad ohledně existence povolení stavby zděné brány. Dále navrhoval provést účastnický výslech žalobce a svědeckou výpověď jeho syna za účelem zjištění historických poměrů v daném místě. K tomu má sloužit také místní ohledání provedené soudem. Požadoval také zadat znalecký posudek z oboru geodzie za účelem zaměření polohy zděné brány. Důkazním návrhům žalobce soud nevyhověl, neboť provedení dokazování nad rámec správního spisu považoval za nadbytečné pro vypořádání žalobních námitek.
26. Pro posouzení věci je relevantní následující právní úprava:
27. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, platí, že *[v]lastníkem dálnic a silnic I. třídy je stát. Vlastníkem silnic II. a III. třídy je kraj, na jehož území se silnice nacházejí, a vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí. Vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba. Stavba dálnice, silnice a místní komunikace není součástí pozemku.*
28. Podle § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, *[n]a vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a blásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.*
29. Podle § 29 odst. 3 uvedeného zákona, *[p]evné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník, popřípadě správce dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.*
30. Podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že *[s]právní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Odst. 2 téhož ustanovení stanoví, že [p]odle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.*
31. V projednávané věci silniční správní úřad posuzoval jednak otázku existence místní komunikace a zároveň otázku odstranění pevné překážky – zděné brány. Žádost žalobce ze dne 20. 12. 2023 byla koncipována tak, že žalobce požadoval deklaraci existence místní komunikace na pozemku p. č. 1070/7 a současně odstranění pevné překážky ze dvou pozemků, p. č. XB a p. č. XA. Obsahem žádosti tedy byly fakticky dva různé požadavky, čemuž odpovídá i postup správních orgánů, které o každé otázce rozhodovaly samostatným výrokem. Ty bylo nutné podrobit samostatnému přezkumu i v řízení před zdejším soudem.

32. Soud se tedy předně věnoval okruhu žalobních námitek směřujících do výroku I. rozhodnutí silničního správního úřadu, ve spojení s potvrzujícím výrokem II. napadeného rozhodnutí. Touto částí prvostupňového rozhodnutí bylo deklarováno, že se na pozemku p. č. XA v k. ú. a obci X nenachází místní komunikace.
33. Žalobce v žalobě namítá, že na daném pozemku dříve existovala místní komunikace. Na tom nemohlo nic změnit ani oddělení pozemku od pozemku p. č. XB nebo jeho převedení do soukromého vlastnictví. V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 9 As 15/2012-27, č. 3028/2014 Sb. NSS, které popisuje, za jakých podmínek je možné na pozemku místní komunikaci deklarovat. Nejvyšší správní soud shrnul, že stará úprava zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), definovala místní komunikaci toliko jako vymezené části zemského povrchu určené zásadně k tomu, aby se po nich jezdilo dopravními prostředky či chodilo. S novou úpravou obsaženou v zákoně o pozemních komunikacích přibyla podmínka stanovená v § 9 odst. 1, že místní komunikace vlastní výhradně obce. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce počítal s tím, že pozemní komunikace podle staré právní úpravy budou považovány za pozemní komunikace obdobné kategorie i podle úpravy nové. To ovšem platí pouze v případě, že místní komunikace podle staré právní úpravy splňuje všechny zákonné znaky místní komunikace i podle právní úpravy nové.
34. K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že *„Nové veřejné právo (zákon č. 13/1997 Sb.) nemohlo bez dalšího a automaticky změnit vlastnicko-právní poměry pozemních komunikací, neboť by se v řadě případů jednalo o nepřípustné vyvlastnění zákonem bez odpovídající náhrady. Jestliže pozemní komunikace, jež byly místními komunikacemi podle zákona č. 135/1961 Sb., nebyly ke dni nabytí účinnosti zákona č. 13/1997 Sb. ve vlastnictví obce, na jejímž území se nacházely, nemohly se stát místními komunikacemi podle nové právní úpravy, neboť nesplňovaly podmínku § 9 odst. 1 věty první in fine zákona č. 13/1997 Sb. Z hlediska nového práva šlo o pozemní komunikace ve věcném, technickém a funkčním smyslu, ovšem ne vždy je bylo možno podřadit pod některou z taxativně vymezených kategorií pozemních komunikací (dálnice, silnice, místní komunikace či účelová komunikace), neboť u nich nebyla splněna podmínka předepsané osoby vlastníka dané kategorie komunikace. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. je proto třeba chápat především jako pokyn zákonodárce veřejné správě na úseku pozemních komunikací, aby usilovala o dosažení a pokud možno i dosáhla, přirozeně že pouze ústavně konformními postupy, zákonem žádaného stavu, tedy toho, aby vlastníkem pozemních komunikací příslušné kategorie se staly subjekty, které stanoví zákon.*

Je myslitelné, že v některých případech místní komunikace podle staré právní úpravy, jež není ve vlastnictví obce, splňuje věcné, technické a funkční podmínky pro zařazení do kategorie účelové komunikace podle nové právní úpravy, tj. je to ve smyslu § 7 odst. 1 věty první zákona č. 13/1997 Sb. pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Pokud tomu skutečně tak je, stala se takováto dříve místní komunikace okamžikem účinnosti zákona č. 13/1997 Sb. nově komunikací účelovou, jelikož nová právní úprava nepředepisuje pro kategorii účelových komunikací konkrétní typ osoby vlastníka, jak podle § 9 odst. 1 věty první zákona č. 13/1997 Sb. činí u dálnic a silnic I. třídy (stát), silnic II. A III. třídy (kraj) a místních komunikací (obce). Účelové komunikace totiž mohou být podle § 9 odst. 1 věty druhé zákona č. 13/1997 Sb. ve vlastnictví – lhostejno jaké – právnícké nebo fyzické osoby.

Pokud však místní komunikace podle staré právní úpravy, jejímž vlastníkem není obec, na jejímž území se daná komunikace nachází, nesplňuje věcné, technické a funkční podmínky pro zařazení do kategorie účelové komunikace podle nové právní úpravy, nýbrž splňuje tyto podmínky pro zařazení do kategorie komunikací místních podle nové právní úpravy, jde toliko o pozemní komunikaci ve věcném, technickém a funkčním smyslu, nezařaditelnou do žádné kategorie pozemních komunikací. V takovém případě se uvedená pozemní komunikace může stát místní komunikací podle nové právní úpravy postupem podle § 3 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb.“

35. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 As 15/2012-39, vyplývá, že „místí komunikací by totiž sporná komunikace byla pouze za předpokladu, že by vedle věcných, technických a funkčních podmínek pro zařazení do kategorie místní komunikace splňovala i podmínku předepsané osoby vlastníka, tj. obce. Podstatným pro zodpovězení této zásadní otázky bude posouzení stavby (pozemní komunikace) z občanskoprávního hlediska. V rovině občanskoprávní totiž může být pozemní komunikace součástí pozemku, na němž leží, anebo samostatnou nemovitou věcí (stavbou v občanskoprávním smyslu), anebo za určitých podmínek dokonce nemusí být vůbec nemovitostí či součástí nemovitosti, nýbrž pouze jakousi soustavou vícero věcí movitých (např. řada těsně vedle sebe umístěných volně ložených betonových panelů nespojených s pozemkem, na němž leží).“
36. Obdobnou argumentaci uplatnil částečně již silniční správní úřad a následně ji rozvedl žalovaný, když na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí odkázal na příslušnou judikaturu a vyložil, že pro účely deklarace existence místní komunikace na pozemku p. č. XA je určující splnění zákonných podmínek, nikoli přesné zjištění či doložení historického vývoje uvedeného pozemku. Žalovaný dále přehledně vysvětlil, že vzhledem k tomu, že pozemek p. č. XA není ve vlastnictví obce a současně se na něm nenachází stavba místní komunikace, nebylo možné žádosti žalobce vyhovět. S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje.
37. Za vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí v části řešící existenci místní komunikace na pozemku p. č. XA nepovažuje soud skutečnost, že se žalovaný výslovně nezabýval jednotlivými listinami, které žalobce předložil k žádosti a v průběhu správního řízení. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně nereagoval na každou z těchto listin, z argumentace obsažené na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí lze alespoň implicitně dovodit, že skutkový stav byl ve vztahu k deklaraci existence místní komunikace na pozemku p. č. XA spolehlivě zjištěn. Bylo ověřeno, že se na uvedeném pozemku nenachází těleso stavby pozemní komunikace, ale jen vyjeté koleje. Toto zjištění, spolu s prokázáním vlastnického práva k danému pozemku osoby zúčastněné na řízení, nikoli obce, postačovalo s ohledem na žalovaným citovanou judikaturu k závěru, že na pozemku p. č. XA místní komunikace neexistuje. Doložení historie změn vlastnictví uvedeného pozemku, případně způsobu jeho oddělení od pozemku p. č. XB, nemohlo tyto závěry zvrátit. Jinými slovy, i kdyby žalobce prokázal, že se v minulosti, před účinností zákona o pozemních komunikacích, daný pozemek fakticky využíval jako místní komunikace, na posouzení věci by to ničeho nezměnilo. Deklarace místní komunikace je totiž možná pouze tehdy, jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, včetně podmínek vlastnictví pozemní komunikace obcí dle § 9 odst. 1 věta třetí zákona o pozemních komunikacích. Tato podmínka v projednávaném případě naplněna nebyla.
38. Stejně tak soud nepovažuje za rozhodné, že je předmětný pozemek v katastru nemovitostí veden jako „ostatní komunikace“. Tento údaj nesouvisí s deklarací místní komunikace, neboť představuje pouze faktické určení způsobu využívání pozemku. Nejvyšší správní soud ostatně ve výše citovaném usnesení č. j. 9 As 15/2012-27 připustil, že komunikace, které

nenaplnují všechny zákonné znaky místní komunikace, mohou být posuzovány pouze jako pozemní komunikace ve věcném, technickém a funkčním smyslu, aniž by bylo možné je zařadit do některé z kategorií pozemních komunikací podle zákona o pozemních komunikacích.

39. Argumentace žalobce, která se opírá o absenci rozhodnutí o vyřazení pozemku z místních komunikací postupem podle § 3 zákona o pozemních komunikacích, není podle soudu případná. Z výše citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 15/2012-27 je zřejmé, že komunikace, které nesplňovaly podmínky nové právní úpravy, se po nabytí účinnosti zákona o pozemních komunikacích nemohly stát místními komunikacemi podle této nové úpravy. Jinými slovy, přestaly být místními komunikacemi ze zákona, a tudíž nebylo možné rozhodovat o jejich vyřazení postupem podle citovaného ustanovení.
40. K námitce, že ve správním řízení není správní orgán striktně vázán návrhem a může tedy deklarovat i existenci účelové komunikace, odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 69/2024-32. Nejvyšší správní soud v něm zdůraznil, že „*se jednalo o deklaratorní řízení podle § 142 správního řádu, tedy řízení na žádost, ve kterém je to žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a správní orgán je jím vázán. Jestliže petit po doplnění žádosti ze dne 22. 5. 2018 zněl, aby silniční správní úřad „rozhodl, zda a kdy vznikl právní vztah – zařazení pozemků parc. č. X/A, parc. č. X/C a parc. č. X/B, všechny v k. ú. Z., do kategorie místní komunikace – a zda tento stav trvá, popřípadě žádost zamítl.“ nemohl v takovém řízení správní orgán nad rámec žádosti rozhodovat (deklarovat), že se na daných pozemcích nachází účelová komunikace.*“ V nyní přezkoumávané věci žalobce požadoval vydat výrok „*deklaruje se, že na pozemku parc. č. XA v k. ú. a obci X je místní komunikace a veřejnost má právo ji svobodně využívat. Pozemek parc. č. XA v k. ú. a obci X vznikl v roce 1990 oddělením pozemku parc. č. XB v k. ú. a obci X, který byl před oddělením v celém rozsahu místní komunikací v té době ve vlastnictví Městského výboru v Doksech, a tak se dále deklaruje, že místní komunikace je na celém pozemku parc. č. XA v k. ú. A obci X.*“ Správní orgány tak nepochybily, pokud v rámci přezkoumávaného řízení nerozhodly o deklaraci existence účelové komunikace na daném pozemku, neboť takový požadavek nebyl v žádosti žalobcem uplatněn.
41. S ohledem na výše uvedené soud žalobu ve vztahu k výroku I. prvostupňového rozhodnutí a potvrzujícího výroku II. rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou.
42. Jiná situace nastala ve vztahu k výroku II. rozhodnutí silničního správního úřadu, ve spojení s výrokem I. rozhodnutí žalovaného, které se týkaly odstranění pevné překážky. V tomto rozsahu shledal soud správní rozhodnutí nepřezkoumatelnými.
43. Obecně lze za nesrozumitelné, a tedy nepřezkoumatelné, považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28, č. 462/2005 Sb. NSS), nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005-34, č. 810/2006 Sb. NSS); a dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se správní orgán v rozhodnutí vypořádal se všemi účastníkem řízení uplatněnými okolnostmi (srov. rozsudek ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84) a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004,

č. j. 4 Azs 55/2003-51, č. 638/2005 Sb. NSS) a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 5/2002-33, č. 595/2005 Sb. NSS). Soud připomíná, že nesrozumitelnost nebo absence vypořádání odvolacích námitek může založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

44. Konkrétní náležitosti výroku o odstranění pevné překážky, vydávaném ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, lze mimo jiné vyčíst z komentářové literatury. Ta uvádí, že *„ve výroku rozhodnutí je třeba přesně identifikovat jak překážku samotnou – přičemž vedle slovního popisu tu mohou opět pomoci plánky či fotografie, které se stanou nedílnou součástí rozhodnutí – tak jejího vlastníka, kterému se povinnost odstranit překážku ukládá. Kromě toho je mimořádně důležité, aby silniční správní úřad v odůvodnění podrobně popsal nejen to, z čeho dovozuje vlastnictví překážky, ale zejména to, proč se podle jeho názoru jedná o veřejně přístupnou pozemní komunikaci a jaké kategorie“* (srov s ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-11-25]. ASPI_ID KO13_1997CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.).
45. Uvedené požadavky v projednávané věci splněny nebyly. Ve výroku II. silničního správního úřadu zcela absentuje popis pevné překážky, o níž bylo rozhodováno, a to jak z hlediska její charakteristiky, tak i umístění označením pozemků a označení vlastníka. Je sice pravdou, že se žalovaný pokusil tyto vady výroku napravit jeho změnou, avšak ani tato úprava výroku nepřispěla k jeho přezkoumatelnosti. Výrok totiž ani po změně nespecifikuje, ve vztahu k jakým pozemkům se odstranění pevné překážky nenařizuje, ani kdo je jejím vlastníkem. Nedílnou součástí výroku byla sice nově učiněna příloha, ta však obsahuje toliko fotografii zděné brány bez jakéhokoli dalšího popisu jejího umístění. Výrok II. rozhodnutí silničního správního úřadu ve spojení s výrokem I. napadeného rozhodnutí proto soud hodnotí jako neurčitý, a tudíž nepřezkoumatelný.
46. Nepřezkoumatelná jsou i odůvodnění obou správních rozhodnutí. Rozhodnutí silničního správního úřadu postrádá ve vztahu k odstranění pevné překážky jakékoli odůvodnění, neboť se zabývá jen velmi obecně otázkou deklarace místní komunikace na pozemku p. č. XA. Napadené rozhodnutí se pak ve vztahu k odstranění pevné překážky omezilo na pouhé konstatování, že pozemek p. č. XA není místní komunikací, a proto z něj není možné odstraňovat pevnou překážku. Pokud jde o pozemek p. č. XB ve vlastnictví obce, z něhož žalobce rovněž požadoval odstranění brány, žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl pouze, že dle současných katastrálních map se brána nachází mimo pozemní komunikaci, neboť uvedený pozemek končí před ní. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani ze správního spisu však nevyplývá, z jakých konkrétních mapových podkladů žalovaný při formulaci tohoto závěru vycházel. Soud proto považuje uvedené závěry žalovaného za nepřezkoumatelné.
47. V tomto kontextu pak neobstojí ani argumentace žalovaného, že provedení geometrického zaměření ve vztahu k pevné překážce je zcela nadbytečné. Z podkladů obsažených ve správním spise totiž nelze ověřit, na jakých pozemcích se předmětná brána nachází.
48. Soud souhlasí s žalobcem, že rozhodnutí, které zcela postrádá odůvodnění, není možné měnit nebo potvrzovat. Odborná literatura (VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. Praha: Bova Polygon, II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, 2012. ISBN 80-7273-134-3.) uvádí, že ke změně rozhodnutí by odvolací správní orgán měl sáhnout v případech, kdy je výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s právními předpisy i věcně správná,

odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Změna odůvodnění naopak nebude zřejmě možná v případě, kdy výroková část rozhodnutí a jeho odůvodnění nemají oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spise. V takovém případě bude na místě rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání orgánu I. stupně. Účelem tohoto postupu je co nejmenší zatěžování účastníků řízení opakovaným projednáním věci na úrovni správního orgánu I. stupně. Stejný názor zastává i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 a ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí silničního správního úřadu obsahovalo ve vztahu k odstranění pevné překážky zcela nesrozumitelný výrok, přičemž jeho odůvodnění absentovalo úplně. Žalovaný proto pochybil, pokud uvedené rozhodnutí v této části nezrušil, neboť takto závažné vady nebylo možné napravit v rámci odvolacího řízení.

49. Z výše uvedených důvodů soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí silničního správního úřadu ve výroku II. a napadeného rozhodnutí ve výroku I.
50. Ostatní žalobní námitky vztahující se k odstranění pevné překážky soud nemohl přezkoumat, neboť, jak bylo již uvedeno, napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. Z tohoto důvodu také soud neprováděl rozsáhlé dokazování, jehož se žalobce domáhal. Bude totiž nejprve na silničním správním úřadu, aby zjistil rozhodné skutečnosti potřebné k posouzení žádosti žalobce o odstranění pevné překážky – brány z uvedených pozemků a v této souvislosti vypořádal důkazní návrhy uplatněné v průběhu správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud tedy s ohledem na shora uvedené skutečnosti výrokem I. zrušil napadené rozhodnutí ve výroku I. podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za užití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí ve výroku II., a věc vrátil v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s.
52. V dalším řízení bude povinností silničního správního úřadu, aby znovu rozhodl o části žalobcovy žádosti, kterou se domáhal vydání rozhodnutí o odstranění pevné překážky – zděné brány z pozemků p. č. XA ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a p. č. XB ve vlastnictví obce. Předně bude třeba ve výroku rozhodnutí řádně specifikovat pevnou překážku, o níž bude rozhodováno, a to způsobem shora popsáním. Silniční správní úřad se bude muset zabývat jejím přesným umístěním ve vztahu k pozemkům, z nichž bylo požadováno její odstranění. Jak již soud uvedl, bude jeho povinností vypořádat se s důkazními návrhy žalobce, mimo jiné listinami předloženými v průběhu správního řízení. Na silničním správním úřadu bude, aby své závěry formuloval srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. Jako předběžnou otázku přitom bude muset posoudit povahu komunikace na dotčených pozemcích, nachází-li se na ní brána, jestliže o takové otázce neexistuje pravomocné rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007, publ. ve Sb. NSS č. 1486/2008; a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 21. 11. 2013, č. j. 59 A 19/2013-78). Bude se muset rovněž vypořádat s argumentací žalobce, že se jedná o tzv. černou stavbu.
53. Výrokem II. soud zamítl žalobu v rozsahu, v němž žalobce brojil proti výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen výrok I. prvostupňového rozhodnutí, a to postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

54. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci částečně úspěšný, proto mu náleží náhrada poměrné části účelně vynaložených nákladů řízení. V případě částečného úspěchu hovoří § 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s. o poměrné části nákladů. Za poměrnou část soud považuje částku, která se rovná částce vynaložených nákladů řízení odpovídajících míře úspěchu, od níž je třeba odečíst míru neúspěchu (srov. ŠURÁLEK, P. in: JEMELKA, L. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 60, bod 11; KOCOUREK, T. in: Kühn, Z. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 60, bod 8). Tento postup jednak odpovídá jazykovému výkladu § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť výši přiznaných nákladů stanoví na základě poměru úspěchů žalobce a žalovaného, jednak je v souladu s dlouhodobou a jednoznačnou praxí civilních soudů, v němž je rozhodná úprava obdobná té v § 60 odst. 1 s. ř. s. [§ 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (o. s. ř.)]. K tomuto postupu se kloní i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 17. 1. 2025, č. j. 5 As 3/2024-23, bod 50, ze dne 23. 7. 2025, č. j. 2 Afs 143/2024-53, bod 28 a ze dne 17. 7. 2025, č. j. 3 Afs 278/2024-121, bod 67).
55. Soud zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu jednoho ze dvou výroků. Šlo tedy o částečný úspěch žalobce a žalovaného v poměru 1:1. Žádnému z účastníků tak náhrada nákladů řízení nenáleží. Soud proto rozhodl ve výroku III. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
56. Výrokem IV. soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 14. ledna 2026.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu